

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.443 van 24 maart 1999
in de zaak A. 65.013/VII-15.710.**

In zake : XXX,
wonende te VERVIERS,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, op
18 juli 1995 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van 16 juni 1995 van de
Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 5 december
1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 februari
1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18
maart 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat XXX, van Congolese
nationaliteit, op 2 april 1991 samen met haar
echtgenoot de status van vluchteling aanvraagt; dat
haar aanvraag op 19 augustus 1993 door de Commissaris-
generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij
toepassing van artikel 57/10 van de wet van 15
december 1980 betreffende de toegang tot het
grondgebied, het verblijf, de vestiging en de
verwijdering van vreemdelingen wordt verworpen; dat
verzoekster tegen deze weigering op 31 augustus 1993
in het Frans beroep aantekent bij de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat bij
gezamenlijke beslissing van 3 september 1993 van de
eerste Voorzitters van de Vaste Beroepscommissie dit
beroep aan de Nederlandstalige Kamers wordt
toegewezen; dat op 29 oktober 1993 de Eerste
Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie de
behandeling van de zaak uitstelt omdat, door de
Commissaris-generaal, "nog geen beslissing lastens de
echtgenoot van verzoekster was genomen"; dat het

beroep opnieuw wordt opgeroepen op de zitting van 16 juni 1995; dat op deze zitting verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, wordt verhoord; dat dezelfde dag de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing neemt, waarbij het beroep ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd; dat deze beslissing steunt op de volgende redengeving :

"Overwegende dat appellante voorhoudt dat haar echtgenoot, E. S. M., muzikant was; dat hij in januari 1991 gedurende één week werd opgesloten omdat hij werd verdacht een anti-regeringsgezinde tekst te hebben geschreven op de nationale hymne; dat hij na zijn vrijlating besliste het land te ontvluchten; dat appellante en haar echtgenoot via Angola, Spanje en Frankrijk naar België reisden waar ze op 28 maart 1991 aankwamen;

Overwegende dat appellante haar aanvraag om als vluchteling te worden erkend, verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot;

Dat bij beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 1994, waartegen geen beroep werd aangetekend, aan haar echtgenoot de status van vluchteling(en) werd geweigerd;

Overwegende dat appellante zelf geen feiten aanbrengt die toelaten in haren hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking te nemen.";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing niet vermeldt wanneer noch door wie de aanvraag tot het verkrijgen van de hoedanigheid van vluchteling ontvankelijk is

verklaard, en, tweede onderdeel, de bestreden beslissing toepassing maakt van de voormelde wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 6 mei 1993, terwijl de asielaanvraag vóór de inwerkingtreding van voormelde wet werd ingediend;

Overwegende dat, met de verwerende partij wordt vastgesteld dat, in verband met het eerste onderdeel, de beslissing van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie in het beschikkend gedeelte uitdrukkelijk vermeldt dat het beroep ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard; dat het derhalve vaststaat dat de Eerste Nederlandse Kamer het beroep ontvankelijk heeft verklaard; dat bovendien geen enkele bepaling voorschrijft dat in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie een vermelding betreffende de ontvankelijkheidsverklaring dient te worden opgenomen; dat, wat het tweede onderdeel betreft, de bestreden beslissing op regelmatige wijze is genomen na de inwerkingtreding van de wet van 6 mei 1993, die bovendien vanaf haar inwerkingtreding van toepassing is op de hangende aanvragen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van de tweede en de derde alinea van artikel 57/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat de bestreden beslissing, die de bijstand van een tolk niet vermeldt, stelt dat verzoekster in de taal van de procedure, zijnde het Nederlands, is gehoord, terwijl uit de handgeschreven stukken in het dossier blijkt dat zij deze taal niet machtig is en doordat de Eerste Voorzitters het beroep niet gezamenlijk aan een Nederlandse Kamer kunnen toewijzen;

Overwegende dat, enerzijds, uit het verslag van de zitting blijkt dat verzoekster zich voor de Vaste Beroepscommissie, bijgestaan door een tolk Frans-Nederlands, in het Frans heeft uitgedrukt; dat geen enkele bepaling voorschrijft dat het optreden van een tolk uitdrukkelijk in de beslissing moet worden vermeld; dat, anderzijds, de bevoegdheid om beroepen aan een Nederlandse of Franse kamer toe te wijzen aan de eerste Voorzitters is toegekend om tot een meer evenwichtige werkverdeling tussen de kamers van de Vaste Beroepscommissie te komen; dat bij gebrek aan taalkeuze in het beroepsverzoekschrift, zoals in onderhavige zaak, het de eerste Voorzitters toekomt het beroep aan een Nederlandse of Franse kamer toe te wijzen; dat bij deze toewijzing noch de taalkeuze van een vreemdeling, noch de voorheen door hem gebruikte taal van belang zijn; dat het proces-verbaal van toewijzing van 3 september 1993 luidt : "Overwegende dat het voor de goede werking van de dienst, rekening houdend met het aantal te behandelen zaken, gepast voorkomt de behandeling van het beroep (...) toe te wijzen aan de Nederlandstalige kamers"; dat de eerste Voorzitters geen onregelmatige beslissing hebben genomen, maar in tegendeel de hen opgedragen taak zorgvuldig hebben uitgevoerd; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekster in een derde middel de schending aanvoert van artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1, A, 2, van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, doordat de Vaste Beroepscommissie de asielaanvraag van

verzoekers echtgenoot waaraan verzoeksters aanvraag was gekoppeld, niet heeft onderzocht;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie in de bestreden beslissing overweegt dat, "bij beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 22 maart 1994, waartegen geen beroep werd aangetekend, aan haar echtgenoot de status van vluchteling werd geweigerd"; dat het de Vaste Beroepscommissie niet toekwam het onderzoek van de aanvraag van verzoeksters echtgenoot te heropenen naar aanleiding van het beroep van verzoekster; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekster in een vierde middel de schending aanvoert van de tweede, de zesde en de achtste alinea van artikel 57/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 43, § 3, derde alinea van het koninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, doordat de beslissing van toewijzing van het beroep aan een Nederlandstalige Kamer twee beslissingen vereiste, eerst, één in het Frans en vervolgens één in het Nederlands, daar geen van beide eerste Voorzitters het bewijs kunnen leveren dat ze de tweede taal voldoende kennen;

Overwegende dat artikel 57/20, tweede lid, van voornoemde wet van 15 december 1980, gewijzigd bij wet van 6 mei 1993, bepaalt "dat de eerste Voorzitter van de Nederlandse taalrol en de eerste Voorzitter van de Franse taalrol gezamenlijk de beroepen over beide taalrollen verdelen"; dat uit deze bepaling blijkt dat de beide eerste Voorzitters bij de toewijzing van de beroepen samen moeten optreden; dat twee afzonderlijke

beslissingen niet zijn vereist; dat een
toewijzingsbeslissing opgesteld in beide talen en
ondertekend door beide eerste Voorzitters, zoals in
onderhavige zaak het geval is, volstaat; dat het
middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op
vierduizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vierentwintig maart
1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

K. VANHOUTTE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.